Posłuchaj

()

(Zaszło około roku Pańskiego 35).

Dziwne i niezbadane są wyroki Boże. Najdowodniej wykazuje się to na cudownem nawróceniu Szawła, który pod imieniem Pawła stał się z najzagorzalszego prześladowcy Jezusa, sługą Jego, rozniósł wiarę Chrystusową daleko i szeroko, tak że Kościół święty dał mu chlubny przydomek Apostoła Narodów.

Paweł, czyli jak się przed nawróceniem nazywał Szaweł, urodził się w mieście Tarsie, stolicy Cylicyi, z żydowskich rodziców pokolenia Benjaminowego, którzy zarazem mieli prawo obywatelstwa rzymskiego. Posiadał on wielkie zdolności umysłowe i niezłomną siłę woli. Odebrawszy początkowe nauki w rodzinnem mieście, udał się do Jerozolimy, gdzie Gamaliel, znany z Pisma świętego, uczył Starego Zakonu, podczas kiedy Jezus Chrystus po Palestynie, a często i w świątyni jerozolimskiej głosił

Ewangelię. Szaweł należał do sekty Faryzeuszów i ściśle, nawet zagorzale trzymał się praw Mojżesza i tradycyi żydowskiej. Cudownie szybki wzrost wyznawców Jezusa Nazareńskiego zapalił go strasznym gniewem, albowiem uważał ich za zdrajców Boga i Mojżesza. Jak krwiożerczy tygrys łaknął krwi chrześcijan, włóczył ich do więzień i trzymał się morderców kamienujących świętego Szczepana, „aby go sam przez ich ręce zabić“, jak się wyraża święty Augustyn. „Zemścił“ się też nad nim święty Szczepan, bo nie tylko przy kamienowaniu, ale i w Niebie modlił się o jego nawrócenie.

Podburzany przez Arcykapłanów, wpadał Szaweł do domów chrześcijan, włócząc ich przed sąd, a gdy ich zabijano, cieszył się, co sam wyznaje w tych słowach: „Wielem Świętych w więzieniu zamykał, wziąwszy moc od kapłanów, a gdy ich zabijano, nosiłem dekret. I częstokroć karząc ich po wszystkich bóżnicach, przymuszałem bluźnić; a nazbyt przeciw nim szalejąc, prześladowałem aż i do postronnych miast.“ (Dzieje Apost. 26, 10—11).

Nie dosyć mu było prześladować chrześcijan w Jerozolimie, udał się jeszcze z licznym orszakiem do Damaszku, poprzednio wyprosiwszy sobie na to pozwolenie. Chciał bowiem stamtąd mężów i niewiasty, których znajdzie chrześcijaninami, przyprowadzić do Jerozolimy. W drodze nagle ogarnęła go wielka jasność niebieska, spadł z konia i usłyszał głos mówiący: „Szawle, Szawle, czemu Mnie prześladujesz?“ „Ktoś jest, Panie?“ zapytał Szaweł. A głos odpowiedział: „Jam jest Jezus, którego ty prześladujesz. Trudno tobie będzie przeciw ościeniowi wierzgać!“ Drżący i zdumiony Szaweł zapytał: „Panie, co chcesz, abym czynił?“ A Pan odpowiedział: „Idź do Damaszku, tam ci powiedzą, co masz czynić.“ Szaweł powstawszy, nic nic

widział, tylko ci co z nim byli i ten sam głos słyszeli, zaprowadzili go do Damaszku, do pewnego mieszkańca nazwiskiem Judasz, gdzie przez trzy dni nie odzyskawszy wzroku, nic nie jadł i nie pił. Był wtedy w Damaszku jeden z uczniów Pana Jezusa nazwiskiem Ananiasz, człowiek wielkiej pobożności, którego cnotom oddawali sprawiedliwość i sami żydzi. Pan Jezus objawił mu się widzeniem i kazał iść na ulicę, zwaną Prostą, do pewnego podróżnego, zwanego Szawłem z Tarsu, znajdującego się w domu Judasza, u którego zostanie na modlitwie. Ananiasz przestraszony na samo imię Szawła, rzekł: „Panie, słyszałem od wielu o tym mężu, jako wiele złego czynił Świętym Twym w Jeruzalem; i tu ma moc od najwyższych kapłanów wiązać wszystkich, którzy wzywają Imienia Twego.“ A Pan rzekł do niego: „Idź, albowiem ten Mi jest naczyniem wybranem, aby nosił imię Moje przed narody i królmi i syny Izraelskimi. Bo mu Ja wskażę, jak wiele potrzeba mu cierpieć dla Imienia Mego.“ (Dzieje Apost. 9, 13—16). Ananiasz spełnił bez odwłoki dany mu rozkaz przez Pana Jezusa i udał się do wskazanego domu, gdzie mieszkał Szaweł, a przybywszy tam, włożył na niego ręce i rzekł: „Szawle, bracie, Pan mię posłał, Jezus, który ci się ukazał w drodze, którąś szedł, abyś przejrzał, a był napełniony Duchem świętym. A natychmiast spadły z oczu jego jako łuski, i zaś przejrzał.“ (Dzieje Apost. 9, 17. 18).

I zaraz zaczął Paweł po bóżnicach uczyć, że Jezus Chrystus jest prawdziwym Synem Bożym, czemu się wielce dziwiono, bo go znano dotąd jako srogiego prześladowcę.

Święto nawrócenia świętego Pawła Apostoła już w VIII wieku obchodzone było. Wyznaczono na nie dzień 25 stycznia, jako rocznicę dnia, w którym w Rzymie ciało tego błogosławionego Apostoła do kościoła na cześć jego tam wystawionego,

przeniesione zostało. Nawet do roku 1524 w wielu krajach katolickich święto to było obowiązującem, a lubo już teraz niem nic jest, pacierze jednak kapłańskie i Msza święta dzisiejsza, są do tej uroczystej pamiątki zastosowane.

Nauka moralna.

Historya o nawróceniu świętego Pawła uczy nas, że żadnego grzesznika jako już wiecznie potępionego uważać, ani też o jego nawróceniu powątpiewać nie należy. Za pomocą łaski Bożej każdy nawrócić się może. Święty Paweł sam o sobie powiada, że był poprzednio bluźniercą i prześladowcą, a jednak dostąpił miłosierdzia. My zaś sami także możemy się przyczynić do nawrócenia grzeszników, często a gorąco się za nich modląc. Jak modlitwa świętego Szczepana prawdopodobnie wyjednała Pawłowi łaskę nawrócenia się, tak i nasza wytrwała i pełna ufności modlitwa zdziała cud nawrócenia. Grzesznik sam może z nawrócenia się świętego Pawła powziąć naukę, jak się ma względem nawrócenia zachować. Nie powinien się on natchnieniu Boskiemu i łasce Boskiej sprzeciwiać, lecz chętnem sercem je przyjąć. Winien, jak święty Paweł od Ananiasza, przez spowiednika swego dać się pouczyć, jak postępować na drodze zbawienia. Wskazówki zaś spowiednika należy za głos Boży uważać i według nich się zastosować; z dotychczasowem grzesznem życiem natomiast zupełnie zerwać i podobnie jak Paweł święty żyć tylko dla Boga i cnoty. Kto chce pozyskać łaskę Boską, ten całkiem z przeszłem grzesznem życiem rozbrat uczynić winien. Cóżby bowiem pomogło, gdyby kto nawróciwszy się, popadł znowu w te same błędy! Taka poprawa nicby nie znaczyła.

Modlitwa.

Boże, który świat cały św. Pawła Apostoła przepowiadaniem do wiary powołałeś, daj nam, prosimy, abyśmy pamiątkę jego nawrócenia obchodząc, za jego przykładem do Ciebie zdążali. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Amen.

* *
*

Oprócz tego obchodzi Kościół święty pamiątkę następujących Świętych Pańskich, zamieszczonych w rzymskiem martyrologium:

Dnia 25-go stycznia Nawrócenie św. Pawła, Apostoła, które nastąpiło w 2-gim roku po Wniebowstąpieniu Chrystusa Pana. — W Damaszku uroczystość pamiątkowa św. Ananiasza, który rzeczonego Apostoła ochrzcił. Głosząc w Damaszku, Eleutheropolis i innych miejscowościach prawdy Ewangelii, został nasamprzód okrutnie obiczowany żyłami przez sędziego Liciniusza, a następnie go ukamienowano. — W Antyochii dnia tego zdobyli sobie koronę męczeńską św. Juwentinus i Maksymus, za panowania odszczepieńca Juliana. W dzień pamiątkowy uczcił ich święty Jan Chryzostom, wypowiadając świetną mowę przed ludem antyocheńskim. — W Auvergne uroczystość św. Projektusa, Biskupa i sługi Bożego Marinusa,

którzy zostali straceni przez zwierzchników miejskich. — Tego samego dnia pamiątka św. Donatusa, Sabinusa i Agapisa, Męczenników. — W Tomii w Scytyi pamiątka świętego Bretanio, Biskupa, który przez swą cudowną świętobliwość i bohaterską gorliwość w wierze, jaką stawiał opór aryańskiemu cesarzowi Walensowi, przyczynił się do świetności Kościoła św. — W Arras we Francyi dzień pamiątkowy świętego Poppo, Opata, który obdarzony był wielką cudotwórczością.

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related